

ANDREW
BEASLEY

KROTITELÉ ZÁHAD

ZLOČIN V DOMĚ HRŮZY

FRAGMENT

Krotitelé záhad

Zločin v domě hrůzy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Andrew Beasley
Krotitelé záhad
Zločin v domě hrůzy
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANDREW BEASLEY

FRAGMENT

Amandě.
Nejlepší sestře na světě.

Text copyright © Andrew Beasley, 2017
Cover and inside illustrations by Manuel Šumberac.
Illustrations copyright © Usborne Publishing Ltd., 2017
Translation © Pavla Kubešová, 2019

ISBN 978-80-253-4506-1

PROLOG

VŠECHNY POUŤOVÉ ATRAKCE

Jsme v průšvihu, že jo?“
„Bunny Smallboneová svému mladšímu bratrovi Arthurovi chvíli neodpovídala. Odpověď oba znali. Nebyli jen v průšvihu, byli v obrovském průšvihu.

Ale jen kdyby se nechali chytit.

„Bud' zticha, pudinková hlavo,“ sykla Bunny, když se po venkovské cestě blížili k svému domu. „Jestli nás otec nenačapá, tak bude všechno v pořádku.“

„Co když nás ty příšery pronásledují až k nám domů?“ zalapal po dechu Arthur.

Bunny se zastavila a popadla svého mladšího bratra za ramena. „Poslouchej mě,“ oslovila ho laskavě. „Žádné příšery neexistují.“

„My jsme je ale viděli!“ nedal se Arthur, strachem úplně bez dechu. „Upíra a Minotaura a duchy a Úžasného netopýřího muže!“ Chvěly se mu rty. „I samotného ďábla.“

„Byla to pouť,“ vysvětlila mu Bunny. „Všechno to bylo jen jako. Byli to lidé, kteří hráli svou roli. Lidé v kos-

týmech, oblečení tak, aby nás vyděsili. Nic jiného to není.“

„Ti strašliví klauni!“

„Jen lidé s pomalovanými obličejí. Vůbec nic, čeho by se takový velký kluk jako ty měl bát,“ snažila se ho uklidnit.

Arthur nasadil statečný výraz.

„Zkus na to nemyslet,“ poradila mu Bunny, vzala svého bratra za ruku a táhla ho po cestě za sebou. To byla dobrá rada, ale bylo snadnější ji říct než provést. Většina hrůz, jichž byli svědky v panoptiku doktora Vindicty, se nedala nijak snadno vysvětlit. Bunny viděla dva duchy, kteří tančili na jevišti. Byli to manželé, kteří se pomalu točili dokolečka, zatímco jejich přízračná těla procházela stolem a židlemi. Samozřejmě to musela být iluze – ale když to bylo všechno jen jako, proč jí z toho naskakovala husí kůže?

Bunny zrychlila. Najednou strašně zatoužila být doma. Na černé sametové obloze visel tlustý podzimní měsíc, jako by na ni někdo kydnul šlehačku. Svítil jen tak, že všechny stíny byly ještě temnější. Živý plot, který lemoval cestu, jako by obživil. Cvrlikal a bzučel v něm nejrůznější neviditelný hmyz. Na poli za živým plotem čenichalo v podrostu nějaké zvíře a kašlalo jako starý člověk. Ježek, řekla si Bunny. Nebo jezevec.

Krátce se ohlédla přes rameno. Stíny se pohybovaly. Ale to se jí samozřejmě jen zdálo. Nikdo je nesledoval. Nic tam nebylo. Byli sami. Docela sami.

„Pospěš si, Arthure,“ vyštěkla a vláčela ho za sebou.

„Takže žádné příšery neexistují?“

„Ne.“

„Žádní vlkodlaci, ani mumie, ani zombie?“

„Ne.“

„A co Běs-pes?“

Bunny se zarazila. Běs-pes. Dábelský pes, který se živí strachem. Tu povídačku znalo každé dítě v jejich vesnici. Pokrčila rameny. „Hloupá pověra.“

„To je dobře,“ poznamenal Arthur. „Jinak by to bylo děsně strašidelné.“

„Co?“

„Tohle,“ vysvětlil Arthur. „Jít domů. Potmě. S něčím, co nás sleduje, za zády.“

Žili na venkově a venkov byl vždy plný zvuků, které se nedaly vysvětlit. Ale i Bunny cítila, že se za nimi plíží nějaké zvíře. Slyšela jeho dech a teď už i dusot jeho tlap. Ať to bylo cokoli, bylo to určitě větší než ježek, to bylo jisté. Mnohem větší.

Už to nemáme daleko, utěšovala se v duchu. Dokud nebudou doma a nezavřou za sebou dveře, musela být statečná za oba. Tak jí nezbývalo než jít dál a neohlížet se.

„Strašlivé noční obludy se střež,“ zatrylkoval Arthur, „co požírá pomstu, nenávist a děs.

Čenichá tu a čenichá tam, cítí tvůj strach, to dobře znám.

Když vyjde slunce a začne nový den, chlapci jsou pryč, to není sen.

Zmizeli za noci, ani nevíš jak, když Běs-pes přiletěl jako černý mrak.“

„Přestaň!“ okřikla ho Bunny, které tlouklo srdce jako vyděšenému králíčkovi. Proč si prozpěvoval tu hloupou písničku?

„Vždyť jsi mi tvrdila, že povídačka o Běs-psovi není pravdivá,“ protestoval Arthur.

„Já vím, co jsem řekla, ale... ale my se přece chceme dostat domů, aniž by nás otec slyšel. Takže musíme být tiše jako myšky. Ano?“

„Ano,“ souhlasil Arthur.

Někde za nimi na cestičce praskla větvička. „Pospěš si,“ popohnala ho Bunny.

K domu už to měli jen kousek. Díkybohu! „Podívej,“ řekla Bunny, když zahruli za roh a uviděli obrys velkolepého panského domu Smallboneů. „V tátově pracovně svítí světlo, takže proklouzneme zadním vchodem –“

„A rovnou po schodech nahoru a do postele, já vím,“ dokončil za ni Arthur. „Možná nám to projde.“

„Nezapomeň, ať řekneš cokoli, nezmiňuj se o pouti.“

Na potměšilé cestičce něco zavýlo.

Arthur stiskl ruku své sestry tak pevně, že jí málem zlomil prsty. „Bunny,“ vyjekl.

„Já jsem to taky slyšela,“ připustila Bunny. „To byl jen obyčejný pes.“

„Jen obyčejný pes.“

„Nedáme si závod, Arthure?“ navrhla Bunny a snažila se nedat najevo svou paniku. „Uvidíme, kdo přiběhne domů jako první.“

Ta věc ve stínech zavrčela.

„BĚŽ,“ vykřikla Bunny.

Veškeré jejich plány, jak se dostat domů, aniž by si jich někdo všiml, okamžitě vzaly za své. Přiběhli dovnitř nejvyšší možnou rychlostí, sotva lapali po dechu, pot z nich jen lil, a práskli za sebou dveřmi takovou silou, že by probudili mrtvého. Ve vstupní hale Arthur smykem zastavil před jejich otcem, majorem Smallbonem, který už na ně čekal s pažemi překříženými na hrudi.

„Kde jste byli?“ zahromoval.

„Na pouti!“ vyhrkl Arthur. „Bunny mě přinutila jít.“ Asi minutu se otcí chvělo chřípí jako rozzuřenému býkovi a kníř na horním rtu se mu vztekle kroutil. „BUNNY!“ zařval. „Takže vy jste byli na pouti, ano? Jak jste se opovážili, když jsem vám to zakázal?“ Teď, když byla Bunny bezpečně doma, se jí ulevilo a cítila se jako v teplé náruči. Její strach

začal polevovat. Otec byl dopálený – a to bylo tak konejšivě normální! Major „Tygr“ Smallbone stál před svými dětmi a zlostně je pozoroval, jako by byli dva z jeho vojáků, kteří provedli něco neodpustitelného. Třeba jako by nechali zrezivět své zbraně anebo zapomněli slova národní hymny. Rty měl stažené tak pevně, že vypadal, jako by sál šťávu z citrónu. Jeho chlupaté chřípí se dosud chvělo. Jeho obrovské uši, které mu trčely do stran jako slonovi, byly rudé jako rajčata. Vypadal trochu směšně a Bunny, navzdory všemu, bojovala s nutkáním nervózně se zachichotat.

„Promiň, otče,“ omluvila se s očima sklopenýma k zemi. „Chtěli jsme si jen užít trochu zábavy.“

„Zábavy? ZÁBAVY?“ Kdyby byla majorova hlava naplněná dynamitem, určitě už by vybuchla. „Když jsem byl dítě, nikdy jsem si neužíval zábavy,“ zahřímal.

„Ale já už nejsem dítě!“ nedala se Bunny se špetkou vzdoru, kterého byla plná. „A nejsem ani tvůj voják. Já vaše rozkazy poslouchat nebudu, pane majore!“

„No, tedy...“ Major Smallbone splaskl jako balónek po skončení večírku. V tu chvíli s ním Bunny soucítila. Od náhlé smrti jejich matky, k níž došlo jednoho deštivého dne před dvěma lety, už nikdo z nich nebyl stejný. Bunny tehdy byla ještě dítě, ale teď už z ní byla mladá dáma.

Major Smallbone znovu zaujal přísný postoj. „Do postele!“ vyštěkl. „Poklusem!“

Bunny i Arthur poslušně vyběhli nahoru. Ale než vydusala na vrchol schodiště, odkud se doprava i doleva táhly temné chodby, Bunny se usmívala. „Ano, pane,“ zašeptala.

Arthur pořád vypadal otřeseně, a tak ho Bunny rychle objala. Vykroutil se jí z náruče, ale než se mu z ní podařilo uniknout, i on se usmíval. Arthurovi bylo deset, ale když nastal čas jít spát, z nějakého důvodu se zdál být mnohem mladší. Bunny se rozhodla, že ho odvede do jeho pokoje. Zatímco se svlékal a natahoval si pyžamo, Bunny rozsvítila svíčku a odhrnula přikrývku. Něžně ho políbila na tvář a Arthur se zavrtal pod deku, dokud mu z ní nečouhaly jen oči a temeno hlavy. „Sladké sny, Arthure, a už se neboj. Žádné příšery neexistují,“ prohlásila a uhladila mu jeho nepoddajné vlasy. „Kromě toho zlobra v přízemí.“

Arthur se jejímu vtípku zasmál, ale Bunny mu na očích viděla, že má pořád ještě strach.

„Nedělej si starosti,“ snažila se ho uklidnit. „Otec nebude mrzutý moc dlouho.“

„Já vím,“ hlesl Arthur. „Ale...“ nechal větu nedokončenou, pohledem však zabrousil k oknu a stínům na cestě.

„Bylo to jen představení,“ opáčila Bunny. „Nic z toho panoptika nebylo skutečné a Běs-pes je jen bytost, kterou si vymysleli rodiče, aby měli čím strašit takové nezbedy,

jako jsi ty.“ Znovu ho políbila. „Budu ve vedlejším pokoji. Teď zavři oči a trochu se vyspi.“

Bunny opustila svého bratra, vyšla na chodbu a zamířila do svého pokoje. Jakmile se její vlastní svíčka vesele rozzářila, Bunny padla naznak do postele. Otec se na ně zlobil, ale to nebylo nic nového. Vzpomněla si na překotnou jízdu na kolotoči, na lepkavá karamelová jablka a všechny divy, které na pouti viděla. Nepochybovala, že to stálo za všechny otcovy výčitky.

Bunny se ještě nechtělo převlékat do noční košile. Raději ležela s hlavou na měkkém polštáři a znovu prožívala každíčký moment jejich dobrodružství. Nepamatovala si, že by se kdy bavila víc než v panoptiku příšer doktora Vindicty. Ne. Ale možná, že slovo „bavila“ nebylo správné. Bunny se smála, to byla pravda, ale mnohem víc ječela strachy! Jízda na kolotoči a cukrová vata. Klauni a kokosy. Minotaurus! Duchové! Ďábelské kolo. Všechno to bylo úžasně vzrušující a, no... děsivé, ale Bunny se ještě nikdy necítila tak naživu! Běsí Důl byla nudná díra, nikdy se tu nic nestalo. Až doposud.

Pouť zůstávala v městečku ještě další dva dny a Bunny se rozhodla, že navzdory tomu, co jí řekl otec – ten starý nudný patron – se tam rozhodně vrátí zpátky.

Bunny se cítila sama se sebou spokojená, ale náhle se v pokoji prudce ochladilo. Zachvěla se. Možná by se přece

jen měla přichystat ke spaní. Připozdávalo se a nic nebylo tak příjemné jako přitáhnout si přikrývky až pod bradu.

Přešla k toaletnímu stolku. Natáhla se pro hřeben, když vtom se plamen svíčky zatetelil, zaprskal a zhasl. Zůstal po něm jen proužek modrého kouře. To je divné... Bunny položila hřeben, sáhla po zápalkách... a ztuhla.

Něco bylo před jejím pokojem.

Ne na chodbě, ale za oknem. Něco se tam venku hýbalo.

Bunny chtěla zaječet. Chtěla se rozběhnout ke svému otci. Ale nemohla. Hlas se jí zadrhl v hrdle a nohy změkly jako želé. Mohla se jen dívat a čekat. *Nejspíš to byla jen sova*, utěšovala se.

Uplynulo několik dlouhých vteřin. Copak se jí to jen zdálo?

Kolem Bunnyina okna proletěl temný stín.

Ne!

Stalo se to zcela náhle a nečekaně. Bylo to něco tak velkého, že to na moment zastínilo měsíční světlo a pokoj se na chvíli zcela ponořil do tmy. Bunny poděšeně vyjekla.

V lesích kolem Běsího Dolu žila spousta sov, ale tohle nebyla sova. Sovy nikdy nebývají tak velké.

To už ale noc prořízl Arthurův výkřik a přiměl Bunny k činnosti. Bylo to jako facka do tváře. Bunny znala všechny zvuky, které její bratr vydával. Kašel, kýchnutí, pochřupování a ohlušující pšouky. Zvuk, který z Arthura

právě vyšel, byl výkřik čiré hrůzy. Bunny vystřelila ze svého pokoje. V záchvatu paniky se jí nedařilo stisknout kliku a ztratila tak několik vzácných vteřin. Nakonec přece jen otevřela dveře a vpadla do bratrova pokoje. Znovu ztuhla a její mysl se usilovně snažila pochopit výjev, který se jí naskytl.

Všechno obsáhla jediným mrknutím.

Arthurovo okno bylo dokořán a v něm Bunny uviděla netvora děsuplného tvaru. Byl černější než černota. Byl temnější než nejtemnější noc. Bunny nepoznala, co to je, ale slyšela, jak ta strašlivá bytost krátce, sípavě dýchá. Otrásla se odporem z příšerného puchu, který se rozlil po celé místnosti – byl horší než Arthurův ranní dech, a to už bylo co říct. Bunny si byla jistá dvěma věcmi. Tenhle netvor pocházel ze samotného pekla. A, což bylo ještě horší, ve spárech držel jejího mladšího bratra.

Bunny viděla, jak se Arthur snaží osvobodit. Netvor po ní střílil pohledem planoucích rudých očí, který se jí vpálil do paměti jako doutnající kusy uhlí. Potom, aniž stačila zareagovat nebo říct jediné slovo, netvor mávnutím křídel odletěl do noci a odnesl Arthura s sebou. Bunny zůstala stát jako solný sloup a v uších jí zněla Arthurova poslední slova: „*Pomoz mi, Bunny, prosím!*“

Bunny se pokusila přivolat svého otce, ale slova se jí v puse změnila v prach. *To není možné*, říkala si. *Je to jen*

*pověst. Ale i když nechtěla, do mysli se jí vkradly hrůzo-
strašné verše říkanky:*

Strašlivé noční obludy se střež,

co požírá pomstu, nenávist a děs.

Čenichá tu a čenichá tam,

cítí tvůj strach, to dobře znám.

Když vyjde slunce a začne nový den,

chlapi jsou pryč, to není sen.

Zmizeli za noci, ani nevíš jak,

když Běs-pes přiletěl jako černý mrak.

KAPITOLA PRVNÍ

NASTUPUJTE DO VLAKU

Tady něco zdechlo,“ odfrkl si Billy Flint.
„Charlotte Steelová našpicovala uši. Billy byl její kolega v nejtajnějším oddělení metropolitní policie. Kromě toho měl jedinečný dar. Dokázal vnímat nadpřirozený svět. Kdykoli Billy začal mluvit o duších, Charley zpozorněla.

„Co cítíš?“ zeptala se a rozhlédla se po jejich vlakovém kupé. Nebyl ten vyzáblý muž s bledým obličejem, který se schovával za novinami, ve skutečnosti upír? A co ta stará vrásčitá žena? Nebyla to oživlá mrtvola? A co když to místo vedle ní nebylo prázdné? Seděla snad vedle ducha? „Co je to, Billy?“

„Nemám páru,“ ušklíbl se Billy a na rtech se mu objevil uličnický úsměv. „Ty to necítíš?“

Charley nakrčila nos. Vzduch byl opravdu trochu „zralý“, ale její dobré vychování jí zabránilo říct to nahlas. Billy si s etiketou hlavu nelámал.

Vstal a prohlédl si podrážky svých bot. Spokojený, že nešlápl do ničeho nepříjemného, pokračoval v hledání.

„Buď tu něco zdechlo, anebo jsi vypustila ducha a dlužíš mi omluvu, vévodkyně.“

Charley nebyla vévodkyně, ačkoli byl její otec bohatší než spousta vévodů. Charley se od svého kolegy nemohla víc lišit. Charley Steelová obdržela pozvání do Buckinghamského paláce a pila čaj s královnou Viktorií. Billy Flint navštívil věznici v Newgate, kde právě pobýval jeho strýc Jonno „Kotník“ Flint. Kdyby nebylo Luthe-
ra Sparkwella, zakladatele a jediného dalšího člena Kro-
titelů záhad, jejich světy by se nikdy nestřetly... dokud by některý z Billyho příbuzných neokradl některého z Charleyiných.

„Kdo to cítí, toho to je,“ opáčila Charley a věnovala Billymu svůj dokonalý úsměv.

Ale Billy se rozhodl vypátrat zdroj zápachu. Nadzvedl koženou čalouněnou podušku ze sedadla a pod ní, v hromadě rozkousané kůže a výplně z koňských žíní, objevil zdechlou a napůl rozloženou krysou. Bez mrknutí oka ji vzal za ocas, vítězně s ní zamával, otevřel okno a vyhodil ji ven. Ostatní pasažéři se rozhodli, že jim bude lépe v jiném kupé, a nechali Billyho s Charley o samotě.

V mizejícím, ale dosud nezapomenutém zápachu z hni-
jící krysy si Billy otevřel brašnu a vytáhl z ní pár sendvi-
čů zabalených v papíře. „Tak mi znovu pověz,“ požádal a hladově se zakousl do sýra a nakládané zeleniny, „pro-

ti čemu stojíme tentokrát?“ Charley ze své vlastní tašky vytáhla rudou složku se znakem Krotitelů záhad. Tímto názvem se označovalo oddělení nadpřirozených zločinů, únosů a dalších naléhavých a tajemných případů. Krotitelé záhad vyšetřovali případy, které by na tvářích jiných policistů vyvolaly úsměv.

„Moc toho nemáme,“ připustila. „Ale dnes ráno jsme obdrželi telegram a Luther to považoval za natolik vážné, že nás rovnou posadil na vlak.“

Luther Sparkwell byl jejich nadřízený v oddělení Krotitelů záhad. Lidé, kteří se s Lutherem setkali poprvé v životě, ho většinou nebrali vážně, hlavně kvůli jeho vlasům, kterými připomínal strašáka do zelí, a obočí, které mu dodávalo vzhled vzteklého jezevce. Luther se navíc oblékal jako tulák, a kdyby se někdy rozhodl zúčastnit soutěže o největšího hulváta, určitě by vyhrál. V oblasti nadpřirozených jevů a okultismu byl však naprostý génius.

„Od koho je ten telegram?“ zajímal se Billy.

„Od Bunny Smallboneové.“

„Bunny?“ uchechtl se Billy. „To je opravdické jméno? Já jsem myslel, že se tak říká jen králíkům. U nás doma jsme mívali králíky k večeři.“

Charley věnovala Billymu varovný pohled a Billy poslušně vymazal úšklebek ze své tváře. „Bunny je moje bývalá spolužačka a dobrá kamarádka.“

„Promiň,“ omluvil se Billy. „Každá tvoje kamarádka je i moje kamarádka.“ Prohrábl si vlasy. „Je pěkná, tadle Bunny?“

„Ano,“ přitakala Charley. „Pěkně chytrá. Pěkně nezávislá.“

„Skoro jako ty.“

Charley se usmála. „Vraťme se k případu, ano?“ Podala telegram Billymu a on ho přečetl nahlas.

POST OFFICE TELEGRAPHS		
HANDED IN AT: HOBBS' END	RECEIVED AT: WESTMINSTER	
<i>Milá Charley,</i> <i>nevím, na koho jiného se obrátit.</i> <i>Mého bratra unesl nějaký netvor.</i> <i>Prosím, pomoz.</i> <i>Bunny Smallboneová</i>		

„Z toho se nemáme čeho chytit, že?“ poznamenal Billy.

„Ne,“ potřásla hlavou Charley. „Ale já Bunny věřím. Jestliže prohlásila, že to byl netvor, myslela to vážně.“

„V tom případě to není práce pro obyčejnou policii,“ zhodnotil Billy.

„To bych řekla,“ souhlasila Charley a začala procházet poznámky k případu, které jí poskytl Luther. „Á,“ roz-

svítily se jí modré oči zájmem, když narazila na list papíru popsaný Lutherovým neuspořádaným rukopisem, „copak to tu máme?“ Charley rychle četla. „Jde o nějakou místní pověst.“

„Není to tak pokaždý?“ zakoulel Billy očima.

„Ano,“ přikývla Charley, „ale tohle je něco jiného.“ Proletěla stránku. „Bunny žije v městečku, které se jmenuje Běsí Důl –“

„Běs,“ přerušil ji Billy, „není to starej výraz pro ďábla?“

„Ano.“

„Bereš mě na samý skvělý místa.“

„Běsí Důl zřejmě kdysi ohrožoval netvor známý jako Běs-pes,“ pokračovala Charley.

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ zakroutil Billy hlavou.

„Moc lidí, kteří nežijí v Běsím Dole, tu pověst vážně nezná,“ přitakala Charley. „Dokonce ani Lutherovy poznámky toho moc neříkají. Zdá se, že je to nějaký druh ďábelského psa,“ vysvětlila. Na chvíli se odmlčela a hlasitě vydechla. „Poslouchej. *Strašlivé noční obludy se střež, co požívá pomstu, nenávidí a děs. Čenichá tu a čenichá tam, cítí tvůj strach, to dobře znám. Když vyjde slunce a začne nový den, chlapci jsou pryč, to není sen. Zmizeli za noci, ani nevíš jak, když Běs-pes přiletěl jako černý mrak.*“

„Nějakej současněj důkaz?“ chtěl vědět Billy. „Už jsme prozkoumali spoustu místních legend a zjistili jsme, že

většinou se jedná o nějakou nesmyslnou pověru spojenou s hysterií.“

„Vzpomínáš na příšeru z bodminského močálu?“ připomněla mu Charley.

„To bylo ale úžasné zvíře.“ Billy se při té vzpomínce usmál. „Žádná příšera.“

„Přesto i nadále zůstává záhadou, jak je možné, že se Cornwalllem proháněl černý panter.“

„Takže, podařilo se Lutherovi zjistit, jestli toho netvora v Běsím Dolu opravdu někdo zahlíd?“

„Ani ne,“ pokrčila rameny Charley. „Zprávy o několika domnělých případech nejsou příliš přesvědčivé –“

„Protože i když někdo tvrdí, že zmerčil ďábelský psy, mohl jednoduše vidět ... no, jen psy.“

„Přesně,“ přikývla Charley.

„Takže v podstatě říkáš, že nemáš nejmenší tušení, proti čemu tu stojíme?“

„To není nic nového,“ odvětila Charley s úsměvem od ucha k uchu. „Neznámé umíme řešit ze všeho nejlépe.“

Jak se vlak s kolébáním a chvěním řítí po kolejích z Londýna směrem na západ, Charley a Billy studovali složky, které pro ně připravil Luther Sparkwell. Obsahovaly policejní záznamy o zmizení dětí v uplynulých desetiletích, několik starých knih o démonologii, zmínky o všech mož-